Kristusse wäggi täit woimust nõdrade sees! — Et kuulgem siis sedda asja, mis kül jo mittokorda woeral ja meie maal on sündinud.

Üks tallopoeg aias omma naesega jo mõnda aastaid ülleanneto jummalakartmatta ello, nemmad kippusid ja ruttasid senna kuhho nende kurjad lihhahimmud neid kutsusid, agga ei millalgi nemmad ei arwand sedda patto ollewad; ei millalgi nemmad ei arwand sedda patto ollewad; ei millalgi nemmad ei tulletand ennese mele, omma ello-tee peäl seisma jäda, ja isseennast küssida: kuhho sa lähhed, mis saab sinno kurja ello wiimne ots olla? Juhtus et sesamma tallopoeg omma koormaga linna minnes ja selle sure kasso peäle mõtteldes, mis ta omma kaubast piddi sama, õhtul, widdewikko aial üht innimest mande peäl näggi pitkali maas ollewad, jallad tee pool põõrdud ja pea süggawa krawi sees, mis täis wet olli. Tallopoeg kargas wankre peält mahha, ruttas selle wässind mehhe jure, tõmbas tedda krawist wälja, rapputas ja perus tedda, agga jo olli walmis, ei tousnud ennam ellus. — Kui tallopoeg sai terrawaste selle õnneto innimesse silmi wahtind, siis tundis tedda ühhe tutwa worimehhe ollewad, kedda teadis wägga kange joodikko ollewad, ja kes omma joobnud peast krawi sisse olli langend ja seäl omma surma leidnud. — Sest hirmsast asjast ehmatud, jooksis temma wärrisedes ja wabbisedes essimesse küllasse, tallitaja jure, teada andma, et olli surnud meest tee peäl leidnud. — Senna minnes, ütles tallopoeg isseennese wasto: „waat se on patto palk!“ — agga, küssis temma isseennese käest: „kuhho peaks temma hing sama?“ — „oh kuhho muido kui põrgo!“ wastas temma isseennesel,“ ja parremat luggo ei sa ka sinnule olla kui surred!“ — Suur hirm kippus temma peäle ja ikka kangemaks ja raskemaks läks temma hädda, kui koio sai. — Ütleb meile pühha kirri et mees ja naene peawad üks ihho ollema, ja lubbab noor rahwas, kui Jummala sannaga sawad kokko pandud, et tahtwad ühhes kous kannatada keik head ja pahhad päwad, teine teise murre kautada ja römo kaswatada, siis läks ka meie mees, selle röömsa lotussega et temma naesele piddi halle meel ollema temma raske süddame koorma pärrast, temma läks omma hädda naesele kurtma, agga naene ei wõtnud mitte tedda tröõstida ja temma koormatud hinge jahhutada, waid hakkas tedda pilkama ja naerma. — Kui waene mees koddo rahho ei leidnud, ruttas temma trahteri peäle, istus hakna alla mahha, hakkas ühhe ramato sees, mis hakna peäl olli, eddesi ja taggasi sorrima ja kui wahtis ramato sisse, juhtusid temma silmad keige esmait nende sannade peäle: „pat teeb hädda, Kristus toob römo!“ — Et pat hädda teeb, mõtles meie mees, kül se on

Eesti-ma rahwa Kalender 1848 - 19